

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת שְׁמִינִי

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבָּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירֵי הַזֹּהַר, סְפִירִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִיר מְדָהִים בְּהַמְשִׁכִּים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזַכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שְׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּה, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעָ"א.

יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכַב"א

תְּשִׁירֵי תִשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. אור הזהר המחלק
- ז. הסכמות ומכתבים (המשה)
- ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א
- יא. שבת בו תשוב
- יט. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים
- יז. מדוע משיח לא בא?
- כא. השבת בישראל כהלכתה
- כג. ספורי הזהר
- כה. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?
- כז. בעיר קראקא
- כט. מזכה הרבים כהלכתה
- לא. אגרות הזהר

אחרית הימים

אם ראית מלכויות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח

אמר רבי אלעזר בר אבינא - אם ראית מלכויות מתגרות אלו באלו, צפה לרגלו של משיח. תדע שכן, שהרי בימי אברהם, על ידי שנתגרו המלכויות אלו באלו, בא הגאולה לאברהם. (מדרש רבה לך פרשה מ"ב סי' ד')

הקדוש ברוך הוא מוציא את ישראל בקומה זקופה

"מקים מעפר דל" (שמואל א' ב') - אלו ישראל, שהיו משוקעין בטיט ובלבנים במצרים, והוציאן הקדוש ברוך הוא בקומה זקופה, שנאמר (ויקרא כ"ו י"ג): "ואולך אתכם קוממיות". הוי "מקים מעפר דל". סיקוסים [פירוש מידה] נתן הקדוש ברוך הוא ליעקב ואמר לו (בראשית כ"ח): "והיה זרעך כעפר הארץ" - כשיגיעו בניך עד עפר הארץ, אותה שעה "ופרצת ימה וקדמה". הוי "מקים מעפר דל", ורוממן הקדוש ברוך הוא על הכל, שנאמר (דברים כ"ח): "ונתנך ה' אלוקיך עליון".

(מדרש רבה שם פרשת בשלח פרשה כ"ה סי' ח')

אמרו ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם! אימת אתה גואלינו? אמר להם: כשתרדו לירידה התחתונה, אותה שעה אני גואל אתכם, שנאמר (הושע ב'): "ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדיו... ועלו מן הארץ". אמרו בני קרח: בירידה התחתונה אנו, כמה דאת אמר (תהילים מ"ד): "כי שחה לעפר נפשינו", מאי כתיב אחריו (שם) - "קומה עזרתה לנו", אמר להם הקדוש ברוך הוא: הכל מכם! כשם שהשושנה הזו מפרחת ולבה למעלה, אף אתם תעשו תשובה לפני ויהא לבבכם מכוון למעלה כשושנה הזאת, ואותה שעה אביא הגואל, שנאמר: "אהיה כטל ישראל יפרח כשושנה" ואימת? "כשיפרח כשושנה", לכך נאמר: "למנצח על שושנים".

(מדרש תהילים מזמור מ"ה, ומובא זאת גם כן בילקוט תהלים סי' תשמ"ח)

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

טעמו וראו אור הגנוז ומתיקות שיש בזהר הקדוש המאיר לנפש, עד שמרב אורה תקבל על עצמך כל הרעות והצרות והיסורים ולא יתחלש דעתך ולא תפל ממדרגתך ותתעלה למעלה למעלה עד רום המעלות חזק חזק חזק ואמץ לא תירא ולא תפחד.

דע שבדורות הראשונים היו כולים להשיג שלמות נפשם להלהיב בזכוה רב ובקדושה להמשיך על עצמם נעם זיו אור השכינה באור עליון וצח בדבקות ויראה ואהבה והכל על ידי פשטות התורה תורה שבעל פה נגלה אבל בדור הזה עקבות דמשיחא שהרע גובר ומתנשא וחוצפא יסגי וכו' ומי יגן עלינו מן הקלפות הרעות המחשיכים האור והשכל ועל ידי נגלות התורה אי אפשר בדור הזה באין פנים להלהיב כל כך נפש המשפלת בדביקה וחשיקה שהרע והמקטרגים הרוחניים מתגברים ולא עוד אלא שהם מתלבשים בגשמיות בערב רב שהם הרבנים ומושל וגובר אפיקורסות ומינות ושנאת חנם ולשון הרע וכל מי שהוא חצוף ביותר גובר ביותר ולולא מתיקות ערבות נעם זיו לשון הזהר והתקוונים וכתבי מרן המאירים לנפש המשפלת ומישבין הדעת משמחת לב ומאירת עינים לא היה באפשרות להאיר מרב הצרות וחלישות דעת מרשעים המינים ואפיקורסים.

ולכן אחי טעמו וראו אור הגנוז ומתיקות שיש בזהר הקדוש המאיר לנפש עד שמרב אורה תקבל על עצמך כל הרעות והצרות והיסורים ולא יתחלש דעתך ולא תפל ממדרגתך ותתעלה למעלה למעלה עד רום המעלות חזק חזק חזק ואמץ לא תירא ולא תפחד. (נוצר חסד קאמארנא שביל התורה אות ל')

חייב למוד ספר הזהר הוא מצות עשה לדבקה בו ולידע שיש אלוה מצוי ודע שכל ספר הזהר וחיוב למודו וחיוב למודו של כתבי מרן האר"י הכל מצות עשה לדבקה בו ולידע שיש אלוה מצוי בידיעה קדושה בפרט ובחידים ואהבה ויראה ואחדות. (נוצר חסד שביל התורה שביל ב' אות ג')

עבודת ישראל: על ידי מאמר הזהר נמתקו כל הדינים

וכאשר התעוררתי בחצות הלילה וראיתי אגרת אחד מונח לפני אשר מעודי בחבלי שנה על עיני לא יכלתי לקרותו עד אשר למדתי תורת בספר תקוני זהר הקדוש והוא מחצות עד שעה ב' ואז נזכרתי לקרות האגרת של מעלת כבוד תורתו והבינותי על ידי מאמר הזהר הנזכר שנמתקו כל הדינים.

(עבודת ישראל להמגיד הקדוש מקאזניץ זכרונו לחיי העולם הבא, אגרת הקדש)

אשר חנן לו אלקים עשר, חטאיו בצדקה פרק, וירבה בימים אלו בצדקה ולמוד זהר ותקונים ותהלים.

(מורה באצבע סימן ח' אות רמח)

בשנת תצ"א בקיץ היה גזרות נוראות מאת האפיפיור של אותו הזמן לבער ספרי התלמוד וכל גדולי ישראל עסקו בזה האיה לבטל הגזרה - ולמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים, אפלו בזמן הלמוד הכללי

והנה בשנת תצ"א בקיץ היה גזרות נוראות מאת האפיפיור של אותו הזמן, ואחד הגזרות היה לבער ספרי התלמוד של בני ישראל, ומוכן כי זה היה צרה נוראה מאד וכל גדולי ישראל עסקו בזה האיה לבטל הגזרה, והגאון ר"י באסאן רבו של רבינו שאאל את רבינו לבאר לו סוד הענין שיהיה כח בזה להסטררא אחרא נגד התורה, ורבינו השיב לו בבאור מספיק סוד כל הענין, וכן כותב לו רבינו כי הוא ראה זאת מקדם והקדים רפואה למכה ותקן בהישיבה שלו שילמדו זהר ותקונים וזהר חדש בלי הפסק מעלות השחר עד צאת הכוכבים.

ועוד הוסיפו בלמוד התמידי של הזהר הקדוש ללמד כל היום כלו ועוד שש שעות בלילה חוץ מן הלילות ממוצאי יום כפור וכו' וכן הוסיפו שלא לפסק מן הלמוד של הזהר אפלו בזמן הלמוד הכללי של כבוד מורנו הרב רבי מ"ח. (ירים משה משפט הבה"ת אות יד)

בלילה ללמד זהר כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות

אם זכה לחכמת אמת, מסגלת ההצלחה בעתים הללו, כי אז נאמר סוד הויה ליראיו, ואין האשה מגלה סתרה אלא לבעלה. ובלילה ילמד זהר באשמורות כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות והגלות נמשל ללילה ומי שלא זכה להבין בזהר אף על פי כן יקרא כי הלשון מסגל לזכר הנשמה ולהאירה זהר נפלא. ובספר התקונים על היותר טוב וכשולומד זהר יעין לחכמת אמת בכל מלה ומלה כי כל אות חדוש בפני עצמו והדברים הנראים פשוטים אינם רק סוד.

(סדור רבי שבתי ראשקובער סדר למוד דף יז)

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה)

**אפרים אליעזר הכהן יאלעס באמ"ו הגה"ק מהר"ש זצ"ל
אבד"ק פילאדעלפיא רבתי**

ב"ה כ"ח כסלו, ד' דחנוכה תשל"ח
שלו' ורב ברכה לכת"ר שליט"א

ספרו נפש ישעי' על מאכא"ס נחוץ מאוד לכל אשר יראת ה' נוגעת בלבבו. ור"פ מנחתי הקטנה בברכה שהשי"ת יצליח דרכו בקודש ושיוסיף להרביץ טהרה בישראל... אפרים אלעזר באמ"ו גאון ההוראה מרן שלום הכהן זצ"ל

אפרים אליעזר יאלעס

בס"ד, ר"ח אדר שני תשל"ח לפ"ק

כבוד ידידנו הרה"ג יראת ה' אוצרו, שמו מפוארים, בנש"ק, כש"ת רש"י גראס שליט"א רב ור"מ בברוקלין יצ"ו.

קבלתי ספרו "זבחו זבחי צדק" ועיינתי בו ונהנתי כי דבר גדול עשה בשביל בני תורה וגם בשביל המון עם ישראל לדעת חומר הענינים ולהתעורר בזריזות וזהירות שיהא שולחנם טהור, עד כדי זה השולחן אשר לפני ה', ישלם ה' פעלו ומשכורתו שלמה... ר"כ מנחתי עבור הס' היקר.

כבוד ובברכת כהן

אפרים אליעזר

באמ"ו גאון ההוראה מרן שלום הכהן זצ"ל

בס"ד, ג' לס' הנני נותן לו את בריתי שלום, שנת תשל"ח לפ"ק.
פה אטל"ס על שפת הים.

שלמא רבא מן שמיא יסגי להרב הגאון נודע בשערים, בר אבהן עילאין קדישין, יראת ה' אוצרו, כש"ת רש"י גראס שליט"א האב"ד דהאלמין ור"מ בשיבה וכולל בית ישעי' ברוקלין יצ"ו.

בשובי הביתה - פילאדעלפיא - בעש"ק העבר [כי כן דרכי לשבות בבית מדרשי גם בימי הקיץ] מצאתי ספריו המצויינים בהלכה, אפיית המצות ואכילת המצות, אשר כת"ר כיבדני בהם, ובבואי כאן לקחתים עמי לעיין בהם. שמחתי לראות כי שניהם מלאים וגדושים בכל דקדוקי הלכות ומנהגים, מיוסדים על אדני ספרי ראשונים ואחרונים וספרי

קבלה וחסידות, לקיים בשלימות מצות מצה שמורה בליל התקדש החג ובכל ימי הפסח שהיא מיכלא דאסוותא ומיכלא דמהמנותא ושרשה לעילא במוחין דאבא. אשרי חלקו דמר שזכה וזיכה את הרבים.

ראיתי הלכה ונזכרתי מעשה: עבודת הקודש בכל כחו ובהתלהבות נוראה של טחינת חטים שמורים בידי הקוה"ט של אמו"ר ציס"ע ומופה"ד מרן אורי הכהן מאסמבור, שהי' תלמיד מוסמך של הצדיקים הגדולים, הרה"ק שר שלום מבעלזא והרה"ק מסטרעטין, תלמיד השרף הנורא רבנו אורי מסטרעליסק, זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל.

אגב, אעיר נקודה אחת במה שדן בספרו אכילת המצות, פ"ג, אם יש חשיבות בקיום חצי שיעור של מצוה, וכת"ר ציין להרבה פוסקים שדנו בזה, לענ"ד היה לו למר לציין לראי' מפורשת בתורה, פרשת ואתחנן, אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן, ופרש"י (עפ"י חז"ל) אעפ"י שאינן קולטות עד שיבדלו אותן שבארץ כנען, אמר משה מצוה שאפשר לקיימה אקיימנה. והלא משנה מפורשת במס' מכות דף ט': עד שלא נבחרו שלוש שבארץ ישראל וכו' שנאמר שש ערי מקלט תהיינה עד שיהי' ששתן קולטות [תהיינה משמע הוי' אחת], הרי דהבדלת שלש הערים בעבר הירדן לא היתה אלא בגדר חצי שיעור של המצוה ואעפ"כ התאמץ משה רבנו לקיימה, אמנם יש לפלפל בראי' זו, מכל מקום זכר לדבר מן התורה איכא.

והגני חותם בברכת כהן שיפוצו מעיינותיו לחיזוק תורה ומצוה.

אפרים אליעזר הכהן יאלעס

באמ"ו גאון ההוראה מרן שלום הכהן זצ"ל אבד"ק פילאדעלפיא רבתי

ב"ה, כ"ח כסלו ד' חנוכה תשל"ח

שלו' רוב ברכה לכת"ר שליט"א

ספרו נפש ישע'י על מאכא"ס נחוץ מאוד לכל אשר יראת ה' נוגעת בלבבו. ור"פ מנחתי הקטנה בברכה שהשי"ת יצליח דרכו בקודש ושיוסיף להרביץ טהרה בישראל...

אפרים אלעזר

באמ"ו גאון ההוראה, מרן שלום הכהן זצ"ל

הרב גדלי' פעלדער

טורונטו, קנדה

בס"ד ד' תולדות תשל"ח

אל כ' הרב הגאון המפורסם נודע בשערי הלכה גבור ומזוין וכו' מוהר"ר שלו' יודא

גראס שליט"א, רב דקהל מגן שאול ור"מ.

שלום וברכה וכ"ט!

אחדשה"ט כראוי, נמצא תח"י ספרו היקר נפש ישע'י וכעת ראיתי שהו"ל כמה ספרים

דהיינו על הלכות ציצית וכן על מזווה ב' ספרים על שחיטה ועל ניקור וספר מנחת

יהודה על איסור חלב עכו"ם ומאד רציתי לרכוש אותם. ואשלם כפי אשר יושת עלי.

בתקוה לתשובה אשאר ברגשי הוקרה רוב ברכות המכבדו ומוקירו ביקרא דאורייתא

וכרום ערכו, גדלי' פעלדער

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְּכוֹת שֶׁבַת מְתַבֵּר וְרַמ"א

מְחַלֵּק לְכָל שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויר"ד

סדר הַלְמוּד לַשַׁבַּת פְּרַשַׁת שְׁמִינִי

המשך סימן טג - דיני תכשיטי אשה

ה. לא תצא בנומי האף אבל יוצאה בנומי האוזן. הגה: מפני שאזניה מכוסות ובמקום שנוהגין לגלות האזנים אסור לצאת בנומים שבאוזן היכא דדרך להוציאם משם (אור זרוע):

ט. לא תצא במחט נקובה ואם יצאה חייבת ושאינה נקובה אם מעמדת בה קישוריה מותרת לצאת בו ואם אינה מעמדת בה קישוריה אסור:

י. לא תצא בטבעת שיש עליה חותם ואם יצאה חייבת וכשאין עליה חותם לא תצא ואם יצאה פטורה: יא. לא תצא בכוליאור והוא תכשיט שקושרת בו מפתחי חלוקה ולא בכובלת והוא קשר שקשור בה בושם שריחו טוב:

יב. אם חסר אחת משניה ומשימה אחר במקומו אם הוא של זהב לא תצא בו דכיון שמשונה במראה משאר שינים דלמא מבזו לה ושקלה ליה וממטיא אבל של כסף שדומה לשאר שינים מותר וכל שכן שן דאדם:

יג. לא תצא במנעל הקרוע למעלה דמחכו עלה ואתיא לאתויי ולא במנעל חדש שמא לא יבא למדתה אלא אם כן נסתה ללכת בו מאתמול שהוא למדתה אבל איש מותר שאין מקפיד כל כך. הגה: ובשאר מלבושים אין לחוש אפילו באשה (כל בו):

יד. יוצאת בחוטי שער בין שהם עשויים משערה או משער חברתה ואפילו משער בהמה ובלבד שלא תצא זקנה בשל ילדה ולא ילדה בשל זקנה:

טו. יוצאת בקשר שעושים לרפואת קיטוף עין הרע שלא ישלוט ובמוך הקשור ומהודק באזנה ובמוך שבסנדלה הקשור בסנדלה ובסנדל ומנעל הסתומים מכל צד אפילו אינו קשור מותר ובמוך שהתקינה לנדתה, הגה: שלא יפול דם עליה ויצערנה (בית יוסף בשם הפוסקים). אפילו אינו קשור דכיון שהוא מאוס לא חיישינן דלמא שקלה ליה אפילו יש לו בית יד ובפלפל ובגרגיר מלח ובכל בושם שתתן לתוך פיה ובלבד שלא

תתנם לכתחלה בשבת ואם נפל לא תחזיר ובבתי שוקיים שקושרים במשיחה סביב שוקיה אף על פי שאין המשיחה קשורה בהם ולא חיישינן שמא ישתלשלו למטה ויוצאה באצעדה שמניחין בזרוע או בשוק והוא שתהא דבוקה לבשר ולא תשטט ויש מי שאוסר בשל זרוע:

טז. בכל מה שיכולה לצאת יכולה להתירו ברשות הרבים ולא חיישינן דלמא מתיא ליה:

יז. יש אוסרים להביא מפתח אפילו בחצר הבית כי אם בידו אבל לא בחגורתו שמא ישכח ויוציאנה לרשות הרבים:

יח. כל שאסרו חכמים לצאת בו לרשות הרבים אסור לצאת בו לחצר שאינה מעורבת חוץ ממכבול ופאה נכרית דהיינו קליעת שער שקלעה בתוך שערה ויש אומרים דכל שאסרו לצאת בו אפילו להתקטט בו בבית אסור וכל שכן לצאת בו לחצר המעורבת חוץ ממכבול ופאה נכרית ויש אומרים שהכל מותר לצאת בו בחצר אפילו אינה מעורבת והאידינא נשי דידין נהגו לצאת בכל תכשיטין ויש

שאמרו דמדינא אסורות אלא שכיון שלא ישמעו מוטב שיהיו שוגגות ואל יהיו מזידות ויש שלמדו עליהם זכות לומר שהן נוהגות כן על פי סברא אחרונה שכתבתי שלא אסרו לצאת בתכשיטין לחצר שאינה מעורבת והשתא דלית לן רשות הרבים גמור הוה ליה כל רשות הרבים שלנו כרמלית ודינו כחצר שאינה מעורבת ומותר. הגה: ויש אומרים עוד טעם להתיר דעכשיו שכיחי תכשיטין ויוצאין בהם אף בחול וליכא למיחש דילמא שלפא ומחוי כמו בימיהם שלא היו רגילים לצאת בהן רק בשבת ולא הוו שכיחי (תוספות פרק כ"ב והגהות אלפסי פרק במה אשה). ומיהו טבעת שיש עליה חותם לאשה ושאין עליה חותם לאיש דתנן בה חייב חטאת אף בכרמלית אסור אפילו לדין והוא הדין לכל מאי דאתמר ביה חיוב חטאת ויש מי שאומר שבזמן הזה שנהגו האנשים לצאת בטבעת שאין עליה חותם הרי זה להם כתכשיט ושרי ולפי זה אפשר דכיון

כב. פורפת (פירוש קושרת) בשבת על האגוז ועל האבן שיחדתו לכך ויוצאת בו אבל על המטבע אסור לפרוף בשבת דלאו בר טלטול הוא ולא מהני בה יחוד ואם פרפה עליו מערב שבת מותר לצאת בו בשבת:

כג. אם היתה צריכה להוציא אגוז לבנה ופרפה עליו כדי להוציאו אם לרשות הרבים אסור ואם לכרמלית מותר:

כד. יוצאה באבן תקומה (פירש הערוך אבן ידועה שכשהיא על אשה לא תפיל) ובמשקל ששקלו כנגדו שלא תפיל ואפילו לא נתעברה עדיין:

כה. אסור לאשה שתעביר בשבת סרק על פניה משום צובע ומטעם זה אסורה לכחול בשבת ומטעם זה אסורה לטוח על פניה בצק דכשנטלתו מאדים הבשר:

שנהגו עכשיו הנשים לצאת בטבעת שיש עליה חותם הרי הוא להן כתכשיט ושרי ומכל מקום צריך להזהיר לנשים שלא תצאנה אלא במחטים שהן צריכות להעמיד קישוריהן ולא יותר כי בזה שאין להן תועלת בו ישמעו לנו: **יט.** צריך להזהיר לנשים שלא ילטלו מחט שניטל חודה או עוקצה לשום בצעיפים אלא אם כן ניטל מערב שבת חודה ועוקצה (ויחדה) לשם כך (ועיין לקמן סימן ש"ח סעיף י"א):

כ. הכנות קטנות שנוקבים אזניהם כדי לתת בהם נזמים כשיגדלו וכדי שלא יסתמו הנקבים נותנים בהם קסמים מותר לצאת בהם והוא הדין אם נותנין חוטים באותם נקבים שמותר לצאת בהם אם אינם צבועים אבל אם צבועים אסור:

כא. יוצאת אשה רעולה והוא שמעטפת כל ראשה חוץ מהפנים:

המשך הסכמות מעמוד ח

הרב יהודה מלבר

ב"ה, יום ג' פ' תצוה, ז' אדר א תשל"ח

לכבוד הה"ג המופלג המפואר בש"ט הרב שלום גראס שליט"א.

הנני שולח לכבודו טשעק ע"ס 5 דולר בעד ספרו "זבחו זבחי צדק" ששלח אלי ואברכהו בהצלחה רבה "ויפוצו מעיינותיו חוצה" להרמת קרן התורה ולומדיה.

בכבוד רב
יהודה מלבר

יצחק אייזיק אייכענשטיין

אב"ד ור"מ קיוויאשד רב דקהל עדת יראים עטרת צני פארעסט הילם,
נ. י.

ב"ה. אור ליום ג' וישב תשל"ח

שוכט"ס לכבוד הרה"ג עוסק בצרכי ציבור וכו' מוהרש"י גראס שליט"א... בפרט במדינה זו המשובשת בתאוות ממון וכבוד מנפש ועד בשר...

שיטה זו קבלתי פא"פ מפי כ"ק מרן שליט"א השי"ת יאריך ימיו ושנותיו עביג"צ... ואחתום בזה בשים שלו' טובה וברכה בימים ולילות מאושרים...

הק' יצחק אייזיק אייכענשטיין

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְּדוּשׁ וְסִפְרֵי קַבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

כיון דסלקינן אלין נשמתין עד ההוא פתחא דרקיעא, כדין ההוא רקיעא
סחרא סחריני דגנתא תלת זמנין, ומקל נעימו דסחרא ההוא רקיעא,

הערות

ב. סוד העמוד שמעלה ענן ואש ועשן ונגה מבפנים: ובהיא שעתא סלקא וכו'.
ובשעה היא מעלה עמוד ההוא ענן ואש ועשן ונגה מבפנים, ושנים אלו הארת
הדרור והנשמות, נקראים, מכון הר ציון ומקראיה, שעליהם אומר הכתוב וברא ה'
על כל מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם עשן ונגה אש להבה לילה וגו', כי מכון
הר ציון, הוא תקון שלמעלה כשנקודה התחתונה מתקשטת, דהיינו הארת הדרור
על ידי ד' אנפין דנשר שלמעלה. והן הנשמות, הן מקראיה של נקודה היא,
להתקשט, דהיינו אותן הנשמות ששמעו קריאת הדרור, נקראות מקראיה, מלשון
קרוואיה.

פירוש, כי נתבאר לעיל (אות ק"ל ד"ה וזה שאומר באות קכ"ג) שאף על פי שהמלכות ירדה
ממקום בינה למקומה עוד לא נתבטל משם הסיום והגבול שנעשה בסבת עלית
המלכות, כי קו אמצעי מקיים את הגבול בכח מסך דחירק שבו, והבינה ותו"מ
שמתחברים למדרגתם אינם מתחברים בעמדם למטה מסיום החדש, אלא מוכרחים
לעלות למעלה מסיום החדש ולהעשות קו שמאל לכתר וחכמה שנשארו במדרגה,
עש"ה. (וכמו שאמר באורך לעיל אות רצ"ב ד"ה ביאור הדברים).

ואלו הדינים הנמשכים מקיום הגבול על ידי מסך דחירק שבו אמצעי נקראים עננא
ואשא ותננא ונגה, שבסבתם אין הארת הדרור נמשכת מסיום הרקיעים ולמטה
לתוך הגן, אלא שמאירה מסיום הרקיעים ולמעלה, ועל כן מחויבים הנשמות יושבי
הגן, לעלות עם עמודא דקיימא באמצעיתא לתוך הרקיע ושם מקבלים הארתן.
ענן ועשן ונגה מכסה על אותן הנשמות שאינן ראויות שאינן יודעות מעליות
הנשמות הראויות לעלות למעלה: וזה שאמר למעלה (באות ש"ז) בהוא עמודא
וכו' וביה סחריני אית ביה ענן ועשן ונגה וכו' ודא איהו לחפא על אינון דסלקין
לעילא דלא יתחזון מקמי אינון דיתבין לתתא כי אם היה הגבול מתבטל לגמרי
והארת הרקיעים היה נמשך למטה לגן, אז היו כל הנשמות מקבלים הארה העליונה,

נפקין כל אנון נשמתין ושמעין ההוא נעימו דההוא רקיע, וחמאן ההוא עמודא דסלקא אשא ועננא ותננא ונגה דלהיט, וסגדין כלהו, כדין נשמתין סלקין בההוא פתחא עד דסלקין לגו עגולא דסחרא בההיא (נ"א לההיא) נקודה, כדין חמאן מה דחמאן, ומגו נהירו וחדוותא מההוא דחמאן סלקין ונחתין קרבין ורחקין.

ואיהי תאיבא לגבייהו ומתקשטא בנהירו, כדין אלביש קנאה (מנהורא) חד צדיק עלאה ואסתכל בנהורא ושפירו דהאי נקודה ובתקונהא,

הערות

בלי צורך לשום הכנה. אבל עתה כשמתקיים הגבול על ידי ענן ועשן וכו' אין הארה העליונה מתפשטת למטה אלא שהנשמות צריכות לעלות עם העמוד למעלה לרקיע. על כן הנשמות שאינן ראויות לזה אינן יודעות כלום מהארת הדרור, ואינן עולות, ורק הנשמות הראויות לזה שומעות כרוז מהארת הדרור ועולות. נמצא שקיום הגבול שנעשה על ידי ענן ועשן ונגה, מכסה על אותן הנשמות שאינן ראויות שאינן יודעות מעליות הנשמות הראויות למעלה. משום שהאור לא נמשך כלום למקום הנשמות למטה. וזה שאמר **ודא איהו לחפיא על אינון דסלקין לעילא** וכו', וזה שאמר **כאן ובההיא שעתא סלקא ההוא עמודא דעננא ואשא ותננא וגו'**. שמשום זה לא יוכל העמוד להשאר למטה, כי לא יוכל להתחבר עם כתר וחכמה דרקיעים עד שיעלה למעלה מסיום הרקיעים, נמצא שענן ואש ועשן הם מכריחים את העמוד, שהוא בינה ותו"מ שנפלו מרקיעים, שלא יעמוד במקומו אלא עולה למעלה, ואז הוא לוקח עמו כל הנשמות שבגן הראויות לזה ומעלה אותן עמו למעלה לרקיעים. וזה שאמר **ואינון מתכנשין וכו' בההוא עמודא וכו'**, ובכדי שהעמוד יעלה למעלה לרקיעים, **סלקא ההוא עמודא דעננא ואשא ותננא ונגה מלגו**, שמחמת זה הוא מוכרח לעלות למעלה, ולוקח עמו הנשמות. אמנם צריכים לזכור שאין העדר ברוחני, ואף על פי שהעמוד עולה למעלה, נבחן גם כן שנשאר למטה כמו שהיה. ועל כן נבחן שעמוד הזה נעוץ תמיד בגן, אף על פי שעולה למעלה.

וזה שיעור הכתוב, **וברא ה'**, דהיינו בקו האמצעי, במסך דחירק שבו, **על כל מכון הר ציון** שהיא הארת הדרור, **ועל מקראיה**, שהן הנשמות הזוכות לשמוע הקריאה של הדרור, **ענן יומם ועשן וגו'**. שיגבילו שאורות עליונים שלמעלה ברקיע לא ימשכו למטה. שבזה נעלמת הארת הדרור מן הנשמות שאינן ראויות. כמבואר.

סא. כיון דסלקין אלין וכו'. כיון שעולות הנשמות עד פתח ההוא שברקיע, אז רקיע ההוא מסבב עצמו מסביב הגן ג' פעמים, דהיינו שהרקיע נוסע בג' דוכתי, בסוד ג' קוין, שיעיקר הארתם הוא רק בעת הנסיעה (כנ"ל בשלח דף ל"ט ד"ה ג'). ומקול הנעימות של סבוב הרקיע על ג' הקוין, יוצאות כל הנשמות שבפתח הרקיע, ושומעות נעימות ההיא של הרקיע, ורואות את עמוד ההוא שהעלה אותן, שהוא מעלה אש וענן ועשן ונגה הלוהט, דהיינו הדינים הלוהטים ממסך דחירק שבקו אמצעי המקיים את הגבול באופן שלא ימשכו האורות ממעלה לטה, כנזכר לעיל בדבור הסמוך, אלא ממטה למעלה בלבד, וכולן משתחוות. כלומר שמרכינות ראשן שזה יורה שמקבלות הגבול

ואחיד בה וסליק לה לגביה, ונהיר נהורא בנהורא והווי חד, כל חילא דשמיא פתחי בההיא שעתא ואמרי זכאין אתון צדיקיא נטרי אורייתא, זכאין אינון דמשתדלין באורייתא דהא חדוותא דמאריכוון הוי בכו, דהא עטרא דמאריכוון מתעטר בכון.

כדין כיון דנהרין נהורא בנהורא, תרין נהורין מתחברין כחדא ונהרין, לבתר אינון גווינין נחתין ואסתכלן לאשתעשעא באינון נשמתין דצדיקיא, ומתקנין לון לעטרא לעילא, ועל דא אתמר עין לא ראתה אלהים וזלתך יעשה למחכה לו, עד כאן לשונו.

הערות

שלא ימשכו ממעלה למטה, שהוא בחי' ג"ר המכונה ראש, אלא שממעטות ראשן, שלא יקבלו האור רק בבחינת ממטה למעלה, שהוא הארת ו"ק דחכמה ולא ג"ר דחכמה. ואחר שהנשמות קבלו עליהן את הגבול שלא ימשכו אלא ממטה למעלה, אז עולות הנשמות דרך פתח ההוא, עד שעולות לתוך העגול המסבב נקודה ההיא, דהיינו לתוך הרקיע, המסבב את הגן הנקרא נקודה, שרקיע הזה ה"ס החכמה, אז רואות מה שרואות דהיינו שמקבלות הארת חכמה הנקראת ראייה, ומתוך האורה והשמחה ממה שרואות, הן עולות ויורדות מתקרבות ומתרחקות, בסוד רצוא ושוב.

סב. כל צבאות השמים פותחים ואומרים, אשריכם צדיקים שומרי התורה, כי שמחת אדונכם הוא בכם: ואיהי תאיבא לגביהו וכו'. והחכמה שה"ס נקודה עלאה, משתוקקת אליהן, ומתקשרת בהן באורה, כלומר, שהנשמות שעלו אליה נעשות בה לבחינת מ"ן, אז הלביש קנאה צדיק אחד עליון, דהיינו יסוד דעולם היצירה, ומסתכל באור ויופי של נקודה הזו ובתקוניה, ואוחז בה ומעלה אותה אליו, ליצירה, ומאיר אור באור, דהיינו אור החסדים שביסוד מאיר באור החכמה שבנקודה, ונעשו אחד. כלומר שמתחברים. כל צבאות השמים פותחים ואומרים בשעה ההיא, אשריכם צדיקים שומרי התורה, אשריכם שאתם עוסקים בתורה, כי שמחת אדונכם הוא בכם, כי עטרת אדונכם מתעטר בכם. כי הם שגרמו לזווג ההוא. ומ"ש אלביש קנאה חד צדיק, הפירוש הוא, שאז האהבה בתכלית השלמות, כמו שאמר לעיל (פרשת ויחי אות תשל"ג) כל מאן דרחים ולא קשיר עמו קנאה, לאו רחימותיה רחימותא. ומהות הקנאה הוא, שלא יתאחזו בה החצונים, מחמת חסרון חסדים.

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר אוֹרוֹת הַזֵּהָר

- א. סֵפֶר "תְּשׁוּבַת הַרְשֵׁב"י"
 - ב. סֵפֶר "נִפְלְאוֹת הַזֵּהָר"
 - ג. סֵפֶר "תְּהִלּוֹת הַזֵּהָר"
 - ד. סֵפֶר "גְּאֻלַּת הַרְשֵׁב"י"
 - ה. סֵפֶר "בְּמַחֲצֵית הַרְשֵׁב"י"
 - ו. סֵפֶר "מַפְעָלוֹת הַזֵּהָר"
 - ז. סֵפֶר "אוֹר הַרְשֵׁב"י"
 - ח. סֵפֶר "הַזֵּהָר וְהַעֲרַב רַב"
 - ט. סֵפֶר "זְכוּתֵא דְרְשֵׁב"י"
 - י. סֵפֶר "גִּימְטְרִיאוֹת הַזֵּהָר"
 - יא. סֵפֶר "שִׁיעוֹר הַתְּקוּנִים"
 - יב. סֵפֶר "שִׁירָה וְזִמְרָה - בַּר יוֹחָאי"
- יוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעָל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
 בַּעֲיַד הַ"ק בֵּית שְׂמֶשׁ תּוֹבֵב"א
 אֱלוּל שְׁנַת תש"ע לפ"ק

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

המנונים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה מנונים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמונו לבדח את העולם (אליו), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמונו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל פן כל היתדות הללו, פלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה, וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

המנונים שבהיכל

(ח"ב רנ"ו, א)

היכלא חמישא. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש מנונו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל. סרטיהא"ל. עסירי"ה. קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמונו לבדחא עלמא (אליו). פד נשמחא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיחי נפקת, פד איחי נפקת, נפקין אליו עמה, ומעברי מישראל כל עציבו, וכל יגיעה, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, בלהו אתמונו לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסלקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אליו יתדות בלהו קיימי בחדות, ומחדוה נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

מעין עולם הבא

(ח"א מ"ח, א)

תנו אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן עַל דָּא תַנִּינָן
 שַׁבַּת דְּהוֹגְמָא דְעֵלְמָא דְאֵתִי
 אִיְהוּ, הָכִי הוּא וְדָא, וְעַל דָּא שְׁמוּיָהּ
 וְיֻזְבַּל דְּהוֹגְמָא דָּא בְּדָא. וְשַׁבַּת וְעֵלְמָא
 דְאֵתִי הָכִי הוּא. וְהָהוּא תּוֹסַפַּת
 דְּנִשְׁמָתָא מִרְזָא דְזִכּוֹר קָא אֵתִיא עַל
 הָאִי סַפַּת שְׁלוֹם דְנִטִּיל מֵעֵלְמָא דְאֵתִי
 וְדָא תּוֹסַפַּת יְהַבַּת לְעַמָּא קַדִּישָׁא.
 וּבְהָהוּא תּוֹסַפַּת תְּדָאן וְיִתְנַשְׁי מְנִייהוּ
 כָּל מַלְיָן דְחֹזֵל וְכָל צַעֲרִין וְכָל עֲאֻקִּין
 בְּכֹה דְאֵת אָמַר (ישעיה יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ
 יְיָ לְךָ מַעֲצָבֶךָ וּמְרֻגְגְךָ וּמִן הָעִבְדָּה
 הַקָּשָׁה וְגו'.

מעין עולם הבא

עוד אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עַל זֶה שְׁנִינּוּ,
 שַׁבַּת דְּגֻמָּא שֶׁל עוֹלָם הִבָּא הִיא. כִּד
 זֶה וְדָא. וְעַל זֶה שְׁמִטָּה וְיֻזְבַּל דְּגֻמָּא
 זֶה בְּזֵה. וְשַׁבַּת וְעוֹלָם הִבָּא כִּד הוּא.
 וְאוֹתָהּ תּוֹסַפַּת נִשְׁמָה, מִסּוּד שֶׁל
 זִכּוֹר הִיא בָּאָה עַל סַפַּת הַשְׁלוֹם
 הַזֹּאת שְׁלוֹקַחַת מֵהָעוֹלָם הִבָּא.
 וְהַתּוֹסַפַּת הַזֹּאת נוֹתֶנֶת לְעַם הַקְּדוֹשׁ.
 וּבְאוֹתָהּ תּוֹסַפַּת הֵם שְׁמַחִים,
 וְנִשְׁפָּחִים מֵהֵם כָּל דְּבָרֵי הַחַל, וְכָל
 צַעַר וְכָל הַצָּרוֹת, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (ישעיה
 יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ ה' לְךָ מַעֲצָבֶךָ וּמְרֻגְגְךָ
 וּמִן הָעִבְדָּה הַקָּשָׁה וְגו'.

מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?

”אל תִּשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשְּׂרִיץ הַשְּׂרִיץ וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשְּׂרִיץ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ. כִּי אֲנִי ה' הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לְכֶם לְאֱלֹהִים וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי” (ויקרא פרק יא מג-מס).

במדור זה יבואר עד כמה צריך להיזהר בעניני כשרות המאכלים

כל האוכל מאכלות אסורות - כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות. (זוהר חלק ג' דף מב עמוד א')

כל האוכל מאכלות אסורות - מטמא נפשו ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגואל, כי הקדוש ברוך הוא גואלו בעולם הזה ובעולם הבא.

(זוהר חלק ג' דף מ"א ודף מ"ב עמוד א')

א. בזוהר הקדוש כתוב (ויקרא דף מ"א:): זה שאוכל מאכלות אסורות דנים אותו לאחר 120 שנה כאדם מכוער, כי הקדוש ברוך הוא מגעיל אותו בעולם הזה ובעולם הבא.

ב. עוד כתוב שם (ויקרא דף מ"ב:): כל זה שאדם סובל בעולם הבא כל זה בגלל שהוא לא היה זהיר במאכלות אסורות עכ"ל, כי זה נורא בכדי להעלות על הדעת את חומר האיסורים של המאכלות האסורות.

ג. עוד כתוב שם (ויקרא דף מ"א:), שעל ידי אכילת המאכלות האסורות צלו נמשך לסטרא אחרא ר"ל והוא הופך להיות מגעיל, ושורה עליו רוח טומאה, והוא יודע שאין לו יותר חלק באלוקי ישראל, ואוי להם כי אף פעם לא יצליחו להגיע לחלקו של הקדוש ברוך הוא חס ושלום.

ד. עוד כתוב שם (ויקרא דף מ"ב:), כשהוא אוכל מאכלות אסורות הוא יוצא מרשות הקדושה ונכנס רחמנא ליצלן לרשות הטומאה עכ"ל, שהכוונה לכך היא שכל התורה והמצוות שלו מופנים לסטרא אחרא כפי שכתוב על כך באריכות בספרים הקדושים.

מאמרים קצרים על גודל המכשול של האוכל מאכלות אסורות

- א. רוב אפיקורסות רח"ל מתנוצץ באדם על ידי אכילת נבילות וטריפות, (תורת משה פרשת קדושים).
- ב. מאכלות אסורות פוגם אפילו בשוגג, אלא שישתנה הפגם, דבמזיד תעשה נפשו שקיץ, ובשוגג תטמטם נפשו ונטמאת (אור החיים הקדוש פרשת שמיני).
- ג. אם אתם קדושים ופרושים משקוצי נבילות וטריפות הרי אתם שלי, ואם לאו אינכם שלי (רש"י משפטים ל').
- ד. אין עבירה גדולה כל כך כמאכלות אסורות, שמזה יצאו מדינות שלימות לתרבות רעה (שו"ת דברי חיים סימן ז').
- ה. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
- ו. יוצא מרשות הקדושה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
- ז. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתתו כאדם מגועל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"א).
- ח. מדבק נפשו בסטארא אחרא וגועל נפשו ורוחו, ורוח הטומאה שורה עליו (זוהר הקדוש ח"ג דף מ"ב).
- ט. נעשה פני חיה רעה (זוהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה).
- י. נכנס בו מחשבת כפירה ומינות (רמב"ם).
- יא. הבנים יוצאים לתרבות רעה ח"ו (אגרא דפרקא אות קכ"ו).
- יב. מכניס טומאה בלבו ובנפשו של אדם (מסילת ישרים).
- יג. למה משיח לא בא בשנת הכת"ר? - תשובה! עבור שוחטים קלים, (דרך הנשר, שמרו משפט).
- יד. כל האוכל מאכלות אסורות מעכב ביאת משיח צדקינו - מי החריב את ביתנו אשר עדיין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדיין בעונינו? - מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? עבור שוחטים שמאכילים נבילות וטריפות (ברית מטה משה על הגדה של פסח).
- טו. אין לו טהרה עולמית ומאבד חלק עולם הזה ועולם הבא (יש שכר עמוד מ"ב).
- טז. נעשה מין ורשע (האריז"ל).
- יז. מליון יהודים נהרגו בשנת ת"ח עבור שוחטים קלים (קב הישר פרק קב).
- יח. שלשה וחצי מיליון יהודים יצאו מן הדת בגרמניה עבור שוחטים קלים (שו"ת דברי חיים).
- יט. הבעל שם טוב בא לעולם לתקן השחיטה (ברכת אברהם).
- כ. מחזה מחרידה ומזעזע: השוחט אינו שוחט עוף או בהמה, רק שוחט את עצמו.
- כא. אכילת נבילות וטריפות חמור יותר מחילול שבת קודש (חפץ חיים).
- כב. רואים אנו מכל זה ג"כ דהמכשול במאכלות אסורות מביא את האדם לידי מינות ועבודה זרה רח"ל.
- כג. התיקון להחטא של הכשלת אלפי יהודים בנבילות וטריפות - על ידי הרב הקדוש בעל "מגלה עמוקות" הגאון הקדוש המקובל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב"ד קראקא - מאורע מסעיר שהתרחש בתקופת הגאון הצדיק ר' נתן נטע שפירא זצ"ל בעל "מגלה עמוקות" זצ"ל.

מפני "היד" שנשתלחה במקדשך

היד, ה' של "היד" מרמז על הלכות שחיטה, יד מרמז י"ב בדיקות הסכין וב' פסוים עפר למעלה ועפר למטה, (ועין מטה אפרים), וכמו שכתב בספר "זבחי צדק" על מה דאיתא בגמרא (עין תמורה טו, ב) שבמי אבלו של משה נשתכחו ג' אלפים הלכות, ושחיטה וניקור הם גם כן מג' אלפים שנשתכחו, ומפני זה יש בהם כל כך הרבה ספיקי הלכות, לכן מוצאים בחז"ל ובשו"ת כל כך הרבה שאלות בענינים אלו, **לכן אמר "מפני היד", שעל ידי שעברו על הלכות אלו שנשתלחו במקדשך** (ספר דברי תורה לכ"ק האדמו"ר מהאלמין, מתוך דרשה לתפלת מוסף לשלש רגלים ולימים נזרים).

בספר דרך הנשר מביא קטע העוסק בשנת תר"כ בעניני חזנים, שוחטים, שצ"ם, ובתי כנסיות, ובטורם נפתח באותו קטע נביא הקדמה מדברי החתם סופר.

הסמ"ד מ"ם יושב על פסא של ג' רגלים, חזנים, שוחטים, סופרים, היצר הרע משתתף עם הסופרים

ובשו"ת "חתם סופר" (אורח חיים סימן ראש השנה) **מבאר שמלך זקן וכסיל יושב על פסא של ג' רגלים, חזנים, שוחטים, סופרים, וזה לשון קדשו: המלך זקן וכסיל** (הוא היצר הרע) יושב על פסא של ג' רגלים. רגל א' - החזנים המוליכין מחוץ למחנה תפלות כלל ישראל. **רגל ב' - שוחטים המאכילים נבלות וטרפות לבני ישראל. רגל ג' - סופרים הכותבים תפילין ומזוזות פסולים, ותו לא צריך לכלום, עד כאן לשון קדשו.**

רוח הקדש, גלוי מאיש קדוש - למה משיח לא בא?

למה משיח לא בא בשנת ה"כת"ר" שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בודאי יבא

מפני מה משיח לא בא?

בספר "זהר דעת" דף ס"ג מביא מספר "דרך הנשר", (ומובא גם כן בספר "שמרו משפט" - שיחות, דף ע"ב) וזה לשונו: כתב בספר "דרך הנשר" בשם הגאון רבי יצחק ראב"ד ווערבא שהרב הצדיק ר' עקיבא יוסף שלעזינגער ז"ל (חתן הגאון הקדוש ר' הלל מקאמ"א זצ"ל) כתב בספרו "שמרו משפט", שבשנת הכת"ר לפרק קמא בערב פסח בא לבית חותנו איש אחד מאזיען בשם ר' אליעזר ב"ר שמעון ממדינת טיבעט (שהוא בין זאפאן וכינע), ודבריו היה רק בלשון הקדש ובקשתו היה מחתנו הרב הקדוש רבי הלל זצ"ל להיות אצלו פסח בלבד, ורק בתנאי זה כי הסדר יעשה הוא בעצמו על שלחן מיוחד לו, והוא יתן לו המצות וצרכי הסדר, ונרצה לו, והיה כן, **ולא אכל בליל פסח כי אם כשעור כזית מצה כהלכה, ושוב לא אכל כל הפסח עוד מצה, ורק אכילתו היה מפרות ותפוחי ארץ ולוויים, ולא רצה לקבל שום מתנה, ולא שום ממון ולא צרכי נסיעה, וכו', והדברים אשר שמעתי ממנו וראיתי אותו בחג, ואכתב קצת אשר בזכרוני.**

הסדר היה בלהבות פלאים כל פסוק אשר אמר בקול היה מתרגם אותו בלשונו אשר לא

נודע לנו, ורק איזהו דברי זהר ומדרשים אשר אזכיר בתוכם שפענו, התפלל בהתלהבות בקולות ובקריאות לערף ב' או ג' שעות ואחר כך בא לביתו וטעם רק תפוחי ארץ ביצים ופרות וכיוצא בלא בשר ומצה, ולא היה זמן לשמוע ולדרוש ממנו, כי אם בחול המועד וביום טוב דרשתי ממנו על מהותם ומהות תורתם.

המשלח בא בטעם כמוס על פי מצות הראשים, כאשר אביו הוא גם כן ראש חב"ד, וביניהם הם במספר לערף צ"ו אלפים בני ישראל תחת דגלם

מה מגלה לנו מראשי חב"ד?

ואמר ליה כי הוא משלח ובא בטעם כמוס על פי מצות הראשים, כאשר אביו הוא גם כן ראש חב"ד, וביניהם הם במספר לערף צ"ו אלפים בני ישראל תחת דגלם, וסדר הזה עם שרי עשרה שרי חמשים שרי מאות שרי אלפים והם מקימין המעשרות, וכל בי עשרה ביכלתם להחזיק פרנסת מנהל תלמיד חכם היושב על התורה ועבודה ומלמד עמהם בשבתות ומועדים בקביעות עתים לתורה לפי יכלתם, ראש הנשיאים הוא מקבל ובעל רוח הקודש והוא מנהיג הדור, על פיו הוא נעשה כל דבר, צדיק מושל ביראת אלקים ולא לבד לשפוט את עדתם, כי אם כמו שכתב אצל בני יששכר יודעי בינה לעתים מה יעשו ישראל בכל הגולה, ואצלו ספר בשם האבי"ב (ראשי תבות אחינו בני ישראל בגולה).

והנה מה שדבר בסוד עם מורי וחמי יצ"ל לא אדע, ורק אשר שמעתי וראיתי ממנו אני כותב פי שקר שנאתי, והנה האיש הזה דברתי עמו בדברי תורה ביום טוב והוא רצה רק בלמוד הפיט של רבי אליעזר הקליר, ובו דרש על דרך האמת וכו' עם עמקות אשר לא היה מחי סובל, בשרשי הגלגולים, ועל דרך זה גילה לי הנשמות של דורנו, ואמר כי הראשונים מן לועזים בלע"ז המה באו בגלגול מן דור של כת שבת צבי ימח שמו, כאשר נכשלו עם חיצונים ובאו לחיצונים.

למה משיח לא בא בשנת הכת"ר שהיה כידוע שנת הגאולה, שהצדיקים הקדושים אמרו אז שמשיח בודאי יבא

ואעתיק ממקצת מספר האביב מהנוגע לדעת בדורנו וז': **רבי נתן אדלר ותלמידו רבי משה סופר מפרעשבורג מקבלים בנסתר, רבי נתן אדלר רצה לפסל השוחטים דפרנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרבך תחיה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אך הסמ"ך מ"ם העמיד עליו ורופים קצבים והצרף לברת, ועל רבי משולם טימסניץ מפ"ב כתב "נשמת שרף", ועל הנודע ביהודה כתב "עינו כעין חשמל", ועל מדינת מעהרן פיהם [דויטשלאנד] כתב "נחתם היא עם חותמו של סמ"ך מ"ם", רוצה לומר, וישמר עצמו כל בעל נפש לעבור שם (ואין לה דבר שעומד בפני התשובה). המשר יבא**

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

מה. אָסוּר לְאָדָם לְהִלָּךְ בְּתוֹךְ שְׂדוֹתָיו וְגִנּוֹתָיו לְרֵאוֹת מֵהֵן הֵן צְרִיכִין וְאִיךָ הֵן פְּרוֹתֵיהֶן וְכֵן שָׂאָר נִכְסֵיו שֶׁהָרִי זֶה עוֹסֵק בְּחִפְצָיו בְּשַׁבָּת וְאַף עַל פִּי שְׂאִינוּ נִכְר פְּלֵל אָסוּר (ח"א כ"ל ס אות א).

מו. אָסוּר לְתַן אוֹ לְקַח שְׂכָר שַׁבָּת רַק בְּהִבְלָעָה (עיין סימן רמ"ג, רמ"ו, ש"ו) אֲבָל בְּנוֹתָן דְּרָךְ מִתְּנָהּ וְלֹא בְּתוֹרַת שְׂכָר שָׂרִי (מש"ס ש"ו אות ד).

מזו. וַיֵּשׁ מְקַלֵּין בְּמִקּוֹם מִצְוָה (ש"ו סעיף ה) וּמְכַל מְקוֹם אֵינוֹ רוֹאֵה סִימָן בְּרִכָּה (מגן אברהם סק"ח, ועוד עיין סימן תקפ"ה סעיף ה).

מח. אָסוּר לְתַן דְּבָר בְּמִתְּנָה לְחֻבְרוֹ בְּיוֹם טוֹב וְשַׁבָּת אֶלְא לְצַרְךָ מִצְוָה, אוֹ לְצַרְךָ שַׁבָּת (מגן אברהם סעיף קטן ט"ו אליהו רבה י"ט, תו"ש כ), וּמֵה שְׂנוּהֶגִין לְתַן פְּלִים לְחֻתָן הַדּוֹרֵשׁ דַּחֲשָׁבִי לִי צַרְךָ מִצְוָה לְהַגְדִּיל כְּבוֹד הַתּוֹרָה וּלְשַׂמַּח חֻתָּן וְכִלְהָ דְלַפְעָמִים הֵם עֲנִיִּים (אליהו רבה אות י"ט).

מט. וְאֶחָד שֶׁנִּתְּנוּ לוֹ מִתְּנָה הַיּוֹתֵר טוֹב לְכַוֵּן שְׂלֵא לְקַנּוּתָם עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת וְאִזּוּ מִתָּר לְכוּלֵי עֲלָמָא (שאלות ותשובות מהרי"א אורח חיים סימן פ"ג).

נ. לֹא הֵתֵר אֲמִירָה לְעַכּוּ"ם וְלֹא שְׁבוּת אַחַר בְּשִׁבִיל עֶסְקֵי רַבִּים לְבַד הַפְּקוּחַ וְהַתְּעַסְקוֹת בְּדַבָּרִים בְּלֹא מְלֶאכֶה דְּאָסוּר בְּצַרְכֵי יַחִיד מְשׁוּם וְדַבָּר דְּבָר זֶה הֵתֵר לְדַבָּר מִצְוָה אוֹ לְצַרְךָ רַבִּים וְזֶה מְכַרַח בְּגִמְרָא, עַכ"ל (מכל מקום פכ"ד).

נא. יֵשׁ לְהַחְמִיר שְׂלֵא לְקִרוֹת צִיטוֹנִגְעֵן שֵׁישׁ בְּהֵם יְדִיעַת מְשָׂא וּמִתָּן (שאלות ועב"ץ סימן קס"ב, ברכי יוסף ש"ו אות י"א, שערי תשובה שם, נז"י בשם שולחן ע"ש, כלכלת שבת, יסוד יוסף, שכולם אוסרים, וכן כתב במשנה ברורה ש"ו סעיף קטן ס"ג).

נב. מֵה שְׂנוּהֶגִין הָעוֹלָם לְהִתְנַדֵּב בְּפִנֵי סֵפֶר תּוֹרָה פְּתוּחַ בְּשִׂמְחַת נִשְׂוֹאִין וְאֲבִי הֵבֵן וְקִרְוִיוֹן וּמִיָּדְעֵיו אֵין פּוֹרְעִין אִם אִישׁר חִילִי אֲבִטְלִינִי מִחֻמַּת הָאֲרִיכוֹת לְצֵאת מִבֵּית הַכְּנֶסֶת טִירְחָא דְצַבּוּרָא עַל מִגַּן וְחֻטָּאת הוּא לְהֵם גַּם כֵּן לְהִתְנַדֵּב בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וּבְפִנֵי הַסֵּפֶר תּוֹרָה וְלֹא לְפָרַע (משא חיים חלק המנהגים מע' ס אות קס"ז).

נג. לְמַדֵּד מְדִידָה שְׁל מִצְוָה, אוֹ כְּשִׂמְתַּעֲסֵק בְּעֲלָמָא מִתָּר (ש"ו סעיף ז' הגר"ז י"ט).

נד. מִתָּר לְלַחֵשׁ לְלַחֵשׁ עֵין הָרַע בְּשַׁבָּת (כליבו בשם הר"מ, יפה ללב אות ב, שאלות ותשובות לב חיים ח"ג סימן פ"ח, אורח חיים אות י"א).

נה. הרהור בעסקיו מתר, ומפל מקום משום ענג שבת מצוה שלא יחשב בהם כלל, ויהא בעיניו כאלו כל מלאכתו עשוי (ש"ו סעיף ח), אבל הרהור מתוך הכתב אסור (שאילת יעב"ץ קס"ב, ברכי יוסף י"ג, שערי תשובה ש"ו).

נו. וכן הרהור הגורים טרדת הלב או נדנוד דאגה אסור (רבינו יונה באגרת התשובה, בית יוסף וט"ז סימן ש"ו).

נ. אם המחשבה ענג לו כגון שיחשב בהוצאת חפת בנו או בתו אפלו ר"י מודה מפני ששמחה היא לו אם כביר מצאה ידו כי ברה ד' חילו וגם חפצי שמים הם (יפה ללב אות ד, כף החיים ע"ב).

נח. האריז"ל היה נזהר מאד שלא לדבר בלשון לע"ז ביום שבת לא בלילה ולא ביום זולת כשהיה אומר איזה דרוש והיה צריך לומר בלשון לעז שיכינו השומעים, גם היה נזהר שלא לדבר שיחה בטלה או דבור של חל אפלו בלשון הקדש וכן היה נוהג בכל יום טוב כמו בשבת (שער הכוונות דף ע"ד, פע"ח ש"ע ח"י).
נט. אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר או סחורה פלונית אקנה למחר, ואפלו בשיחת דברים בטלים אסור להרבות (סימן ש"ס סעיף א), ודבר מצוה מתר (אליהו רבה ש"ס א, ברכי יוסף א, שערי תשובה א).

ס. אסור לקרות בספר בשבת להפיר מקום הצריכה הגה"ה להגיה אותו למחר, אבל אם מכוון לקרות ואם ימצא טעות יגיה למחר מתר (שאלות ותשובות הרדב"ז סימן תר"ץ, ברכי יוסף ב, שערי תשובה שם).

סא. אסור לספר בשבת מאוהביו שמתו או שהן בצער (ס"ח סימן ק"י, מגן אברהם אליהו רבה א).

סב. בני אדם שספור שמועות ודברי חדושים ענג להם מתר לספרם בשבת כמו בחל (רמ"א סעיף א), ומפל מקום לאו משנת חסידים הוא והנשמר מלדבר דברי חל קדוש יאמר לו, ואנשי מעשה נזהרין בזה שלא לדבר אפלו הכרחיים כי אם בלשון הקדש, וקבלתי אדם המבקר לחברו בשבת שחרית לא יאמר לו כדרך שאומר בחל "צפרא טבא" רק יאמר לו "שבת טבא" לקיים זכור את יום השבת לקדשו (של"ה, אליהו רבה אות ג, דעת חכמה פרק י"א, ועיין במחבר"ר להחיד"א אות א' שכתב דדין הרמ"א שהקיל לא קבלוהו הני חסידי השל"ה ובעל דעת חכמה ופסקו דלר"ת אסור ומפורש בזה הקדוש הוא מחלל שבת, וכל שכן דמזה ודאי ימשך לדבור אסור ובעל נפש יגדור גדר שלא יהיה בסוג מחלל שבת חס ושלום, עין שם).

סג. הרוצה לשכר חברו למלאכה מתר לומר לו "הנראה בעיניך שתוכל לעמד עמי בערב" אף על פי שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשכרו, אבל לא יאמר לו "היה נכון עמי לערב" (ש"ז ס"ז).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

רשב"י עוסק בסודות התורה בליל שבועות

הקדמת הזוהר ח, א

רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה בלילה שהפלה וכו'. ששנינו, כל אותם החברים בני היכל הפלה, הצטרכו באותו לילה שהפלה עתידה להיות למחרת בתוך החפה עם בעלה להיות עמה כל אותו הלילה, ולשמוח עמה בתקונייה שהיא מתקנת לעסק בתורה, מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות הפסוקים ובסודות החכמה, בגלל שאלו הם תקונייה ותכשיטיה, והיא ועלמותיה נכנסת ועומדת על ראשיהם ומתקנת בהם, ושמה להם כל אותו הלילה, ולמחרת לא נכנסת לחפה אלא יחד אתם. ואלה נקראים בני החפה. וכיון שנכנסת לחפה, הקדוש ברוך הוא שואל עליהם ומברך אותם, ומעטר אותם בעטרת הפלה. אשרי חלקם.

והיה רבי שמעון וכל החברים מרגלים ברנת התורה ומחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, והיה שמח חדי שמעון וכל שאר החברים. אמר להם רבי שמעון, בני, אשרי חלקכם, בגלל שמחר לא תכנס

רבי שמעון הוה יתיב ולעי באורייתא בליליא דכלה וכו', דתנינן כל אנון חבריא דבני היכלא דכלה אצטריכו בההיא ליליא דכלה אודמנת למחוי ליומא אחרא גו חופה בבעלה למחוי עמה כל ההוא ליליא, ולמחדי עמה בתקונייה דאיהי אתתקנת למלעי באורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים ובמדרשות דקראי וברזי דחכמתא. בני דאלין אנון תיקונין דילה ותכשיטה. ואיהי ועולמתהא עאלת וקנימת על רישיהון ואתתקנת בהו וחדת בהו כל ההוא ליליא. וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלא בהדיהו. ואלין אקרוני בני חופתא. וכיון דעאלת לחופתא קדשא בריך הוא שאיל עליהו ומברך לון ומעטר לון בעטרהא דכלה. וזבאה חולקהון.

והוה רבי שמעון וכלהו חבריא מרגלים ברנה דאורייתא ומחדשין מלין דאורייתא כל חד וחד מנייהו. והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חבריא. אמר לון רבי שמעון, בני זבאה חולקבון בני דלמחר לא

זהר השבת

תיעול פלה לחופה אלא בהדיכו. בגין דכלהו דמתקנין תקונתא בהאי ליליא וחדאן בה פלהו יהון רשימין וכתובין בספרא דדברניא וקדשא בריך הוא מברך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה.

פתח רבי שמעון ואמר (תהלים ט) השמים מספרים כבוד אל וגו' עד דהוו ותבי עאלו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. אמר לון ודאי אנפי שכינתא אתיין, ועל דא פניאל קרינא לכו, דהא תמיתון אנפי שכינתא אפיין באפיין וכו'.

תיבו יקרין תיבו ונחדש תקון דכלה בהאי ליליא. דכל מאן דאשתתף בהדה בהאי ליליא יהא נטיר עילא ותתא כל תהיא שתא ויפיק שתא בשלם. עליהו כתיב (תהלים לד) חונה מלאך יי סביב ליראיו ויחלצם מעמו וראו כי טוב יי:

אמר רבי שמעון לחברייה בני הלולא דא, כל חד מנכון יקשט קשוטא חד לפלה. אמר לרבי אלעזר בריה. אלעזר הב נבזבזא חד לפלה דהא למחר אסתכל (קדשא בריך הוא) (נ"א בה) כד יעול לחופה באנון שירין ושבחין דיהבו לה בני היכלא לקיימא קמיה. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

הפלה לחפה אלא יחד אתכם. בגלל שכלם שמתקנים תקונייה בלילה הזה ושמחים בה, כלם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרונות, והקדוש ברוך הוא מברכם בשבעים ברכות ועטרות של עולם העליון.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים ט) השמים מספרים כבוד אל וכו'. בעודם יושבים, נכנסו רבי אלעזר בנו ורבי אבא. אמר להם, ודאי פני השכינה באו, ולכן קראנו לכם פניאל, שהרי ראייתם את השכינה פנים בפנים וכו'.

שבו נכבדים, שבו ונחדש תקון הפלה בלילה הזה. שכל מי שמשתתף יחד אתה בלילה הזה, יהיה שמור למעלה ולמטה כל השנה ההיא ויוציא שנתו בשלום. עליהם כתוב (תהלים לד) חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם מעמו וראו כי טוב ה'.

אמר רבי שמעון לחברים, בני הלולא זו, כל אחד מכם יקשט קשוט אחד לפלה. אמר לרבי אלעזר בנו, אלעזר, תן מתנה אחת לפלה, שהרי מחר יסתכל [הקדוש ברוך הוא] [נ"א בה] פשיכנס לחפה באותם שירים ושבחים (אצעדות וצמידים) שנותנים לה בני ההיכל לעמוד לפניו. פתח רבי אלעזר ואמר וכו'.

מפני מה הסתיר הקדוש ברוך הוא
מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה
הנוראה?

מקץ שלש שנים, שבו השנים, שבורים ורצוצים ממסע התלאות, לעירם. לא היתה פשוטה בקשת המחילה מאנשי העיר. מעבר לזעזוע העמוק שבגלוי שהתגאלו במאכלות אסורים במשך זמן כה רב, גם נדרש היה להכשיר מחדש את כל המטבחים שבעיר שהפכו עתה לטרפים; את מה שנתן היה להכשיר - הכשירו, ואת מה שלא היה נתן להכשיר - צריך היה להחליף ולרכש חדש, כך שהנזק הממוני לכלל תושבי העיר היה גדול, והכעס על זוג הקצבים - בהתאם.

אחר שלש שנים, שבו השנים לחייהם הרגילים כבעלי תשובה גמורים, שצדיקים גמורים אינם עומדים במחיצתם.

דבר אהד עוד הטריד את מנוחתם, והוא: האם גם בשמים יקבלו את דרך התשובה שהורה להם הרב כמספקת, כך שלא יסבלו מעונשי שמים שם? אולי נדרש מהם עוד משהו? אולי אין די במה שעשו בפקדת הרב?

עם חנש זה הגיעו אל הרב בעל מגלה עמוקות, בכדי לשכנע אותם שדי בתשובה שהם עשו על פי הוראותיו. הוא נתן בידיהם מכתב חתום, בו כתב בין השאר בזה הלשון:

"... מאחר ונשני הקצבים האמורים עשו וקימו עליהם את תשובת המנשקל החמורה שהטלתי עליהם כאב-בית-דיו העיר וראש הישיבה, בגלל חטאייהם העצומים בכל פרטיה ודקדומיה - לכן הנני גוזר בזה, כנשם שקבענו בבית דין של מטה, כך יקבלו אותם בבית דין של מעלה. והשנים הרי הם נקיים מכל עוון אנשמה ופשע..."

המסמך הפקד בידי אהד הקצבים, זה שפתח בתשובה תחלה.

רבי נתן נטע שפירא, בעל ה'מגלה עמוקות', נתבקש לישיבה של מעלה זמן לא-ארוך לאחר מכן.

עָבְרוּ הַשָּׁנִים, וְהַזְקֵנָה קִפְצָה עֲלֵיהֶם; וְאַחַד מִשְׁנֵי הַמְּצַבִּים בְּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה חָלָה אֶת חֲלָיו אֲשֶׁר יָמוּת בּוֹ. מִצְבּוֹ הָלַךְ וְהוֹרַע, וְנִרְאָה הָיָה שֶׁהַמְּלֶאךָ בְּעַל אֶלְפֵי הָעֵינַיִם כְּכֹר הַטִּיל טֶפֶה שֶׁל אָרֶס בְּקִצָּה חֲרָבוֹ הָרַעָה. סָפֵם בֵּינֵיהֶם, שֶׁהַחֹלָה, שָׁמֹן הַסֶּתֶם יָמוּת בְּקִרְבּוֹ, יִקַּח עִמּוֹ אֶת אַגְרַת הָרֵב הַמְעִידָה עַל הַתְּשׁוּבָה הַמְּלֶאךָ שֶׁעָשׂוֹ, וּמִנְגֵד יִתְחַיֵּב בְּתַקִּיעַת כָּף שְׂיָבוֹא בַחֲלוּמוֹת שֶׁל רַעְהוֹ וְיִסְפֹּר לוֹ בְּפָרוּטְרוּט אֶת שְׁנֵתְרוּחַשׁ עִמּוֹ בְּשָׂמִים, בְּבֵית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה, בְּכַדֵּי לְהַרְגִיעוֹ וּלְהַבְטִיחוֹ שְׂאֵכֹן תְּשׁוּבַתְּם הַמְּלֶאךָ מְקַבֵּל בְּשָׂמִים.

בַּעַת טְמִינַת הַגּוֹיָה בְּעַפְרָה, לְקַחוּ אֲנָשֵׁי הַחֲבֵרָה קְדִישָׁא אֶת אַגְרַת הָרֵב הַמְּגַלְגֶּלֶת, וְנִתְנוּהָ בְיַד יְמִינוֹ שֶׁל הַמְּנוּחַ, וְכֹךָ נִטְמָן וְהָלַךְ לְבֵית עוֹלָמוֹ.

הַשְּׁתַּף הַחַי חֲכָה בְּסַכְלָנוֹת שְׂיָבוֹא שֶׁתְּפֹה הַמֵּת בַּחֲלוּמוֹ. וְאַכּוֹ, מִיַּד אַחַר סִיּוּם יוֹם הַשְּׁלוֹשִׁים, נִרְאָה הַמֵּת בַּחֲלוּמוֹ שֶׁל הַקֶּצֶב הַחַי, וְסִפֵּר לוֹ אֶת כָּל שְׁעָבֵר מִיּוֹם הַפְּטִירָה וְהָלָאָה.

לְבוּשׁ הָיָה בְּבִגְדֵים לְבָנִים כְּתַכְרִיכֵי הַפְּשֵׁתוֹ שֶׁבָּהֶם נִטְמָן, וְהָאִיר בְּמִרְאָהוֹ. הָיְתָה נְסוּכָה בּוֹ מִיֵּן שְׁלוֹהָ שֶׁלֹּא הָיְתָה בּוֹ בְּחַיּוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה.

דְּבָרִים רַבִּים סִפֵּר הַנֶּפֶטָר לְחֲבֵרֵי הַחַי, עַד כִּמָּה מִתְחַשְּׁבִים בְּדַעְתּוֹ שֶׁל הַ'מְּגַלָּה עֲמוּקוֹת' בְּשָׂמִים, וְעַד כִּמָּה הוּא חָשׁוּב שָׁם - וְעַד כִּמָּה גְּדוֹל הָיָה עוֹוָנָם וְאַשְׁמַתָּם אֱלוּלָא שָׂבוּ בַתְּשׁוּבָה...

הוּא סִפֵּר לוֹ דְּבָרִים כְּהוֹיָתָם וְכִסְדָּרָם, כֹּךָ:

עִם פְּטִירָתִי, לֹוֹ אוֹתֵי הַמְּלֶאכִים אֶל בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה, לְמִשְׁפָּט שְׁמִמְנוֹ חֲשֵׁשְׁתִּי כָּל כֹּךָ. הָיוּ בֵּינֵיהֶם רַבִּים מְלֶאכִי חֲבֵלָה שֶׁבִקְשׁוּ לְפָגַע בִּי, אַךְ כִּנְגָדָם עָמְדוּ אַרְבָּעָה מְלֶאכִי- שְׂרֵת צַחוּרִים, שֶׁסָּכְכוּ עָלַי בְּכַנְפֵיהֶם לְבַל אֶפְגַּע, עַד שֶׁבִּאתִי לְמָקוֹם הַמְּשֻׁפָּט.

שָׁם, בְּמָקוֹם אֶשׁ-אוֹכֶלֶת-אֶשׁ, עָמַדְתִּי בְּחִיל וּבְרִטָּט, כִּפְּאֶשׁ כָּל מַעֲשֵׂי הַטּוֹבִים וְהָרָעִים עָלַי-חֲלָדִי הָיוּ נִקְרָאִים בְּזָה אַחַר זֶה, דְּבָר לֹא נִחְסָר. הַצַּעַר עַל הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים וְהַבּוֹשָׁה מֵהֶם הָיָה כֹּה גְּדוֹל. וְלַעֲמַת זֹאת, הַשְּׂמֻחָה וְהַגְּאוּהָ בְּטוֹבִים הָיוּ לְאִין שְׁעוֹר. כָּל הַסּוֹכֵב אוֹתוֹ

- מְמַדְבֵּר חַי צוּמַח, אוֹ דוֹמֵם, בָּא לְהַעֲיֵד לְטוֹבָתִי אוֹ לְרַעְתִּי. דְּבָר לֹא נִמְלֵט מֵעֵינַי בֵּית הַדִּין שֶׁל מַעְלָה.

כָּל מַעֲשֵׂי הָרָעִים בָּאוּ וְעָמְדוּ לְנֶגֶד בֵּית הַדִּין, בְּעֶקֶר עַל כֹּךָ שֶׁהִחְטֵאתִי אֶת הָרַבִּים יִצָּא הַקֶּצֶף. וּמִנְגֵד עֲמָדָה לִי הַתְּשׁוּבָה שֶׁעָשִׂיתִי לְטוֹבָתִי, שֶׁ"אִין לָךְ דְּבָר שֶׁעוֹמֵד בְּפָנַי הַתְּשׁוּבָה".

(הַמְּשַׁר יָבוֹא בַעֲז"ה)

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספּור בְּהַמְשִׁיכִים מְשִׁנֵי בַעֲלֵי תְשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

אַשְׁרֵיהּ, בַּעַל תְּשׁוּבָה

”בְּתוֹךְ כָּל הָרַעַשׁ וְהַמְהוּמָה הַזֶּה עֲמַדְתִּי כְּאִלּוּ לְשׁוֹנֵי נִתְקָה בְּפִי, מִבְּלִי לְמַצָּא אֶף מְלָה אַחַת לְזְכוּתִי”, הַמְשִׁיךְ הַנְּפֹטֵר לְסִפּוֹר בְּחִלּוּם לְשִׁתְּפוֹ הַקְּצָב. “כְּאַשֶׁר רָאָה הַסַּנְגּוֹר שְׁלִי שֶׁכֶּף הַמַּאזְנַיִם עוֹמְדַת לְהַכְרִיעַ לְרַעְתִּי, הוּא לָקַח מִמֶּנִּי אֶת מְגִלַּת הַקְּלָף שֶׁל רַבֵּינוּ בַּעַל “מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת”, בְּאִמְרוֹ אֵלַי:

”אַל תִּירָא וְאַל תִּפְחַד! הִמַּתֵּן לִי כְּאוֹ!”

הַמְּלַאָךְ מְלִיץ הֵיטֵר שְׁלִי הַתְּנַשָּׂא בְּמַעוֹף בְּזֶק מַעֲלָה מַעֲלָה, לְגַבְהֵי מְרוֹמִים, וְלֹאֲחֵר שְׁהוּת קְצָרָה חֲזַר בְּלוּיֹת מַחְנֶה שְׁלֵם שֶׁל סַנְגּוֹרִים, מְלַאָכֵי עֲלִיוֹן בַּעֲלֵי כִפְיֵי כֶסֶף צָחוֹר, שֶׁפְּתַחוּ בְּנֵאוֹמֵי הַגְּנָה בְּדַבְרֵים כְּדַרְבָּנוֹת:

”אַמְנֵם חֲטָא הַנְּדוֹן חֲטָאָה גְּדוֹלָה, עוֹנוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ מִשְׁעָרוֹת רֵאשׁוֹ זֹאת עֲבָדָה שְׂאִין לְהַכְחִישָׁה... אַךְ אֶף אָחָד אֵינּוּ יָכוֹל לְהַכְחִישׁ אֶת הָעֲבָדָה שְׁהוּא נִשְׂאָר יְתוּם בְּגִיל פְּעוּט וְגִדּוֹל בְּתַנְאִים קְשִׁים בְּיוֹתֵר אֲצֵל דּוֹד קְשׁוּיֹת וְאֶכְזָר, שֶׁהַעֲבִיד אוֹתוֹ בְּפִרְיָהּ, וְלֹא לְמַד אוֹתוֹ לֹא תוֹרָה וְלֹא חֻכְמָה, לֹא יְהוּדוּת וְלֹא יְרֵאת שָׁמַיִם. וְכִינּוּ שְׁהִיָּה בּוֹר וְעַם הָאָרֶץ, הוּא נִתְפַּס לְתַאֲוֹת הַמָּמוֹן וְשִׁקְע בֵּינוֹן הַחֲטָאת מִבְּלִי לְתַת דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְעַצְמוֹ עַד הֵיכֵן הַדְּבָרִים מַגִּיעִים. וְעוֹד עֲבָדָה שְׂאִין לְהַכְחִישָׁה, שְׁמִיד כְּשֶׁעֲמַד עַל חֲמַרְת הַדְּבָרִים, מִיד כְּשֶׁנּוֹדַע לוֹ שֶׁאֲשַׁמְתוֹ גְּדוֹלָה עַד רוּם שְׁמֵי שָׁמַיִם, לֹא הִסַּס אֶף לְרַגַע מְלֵהֲתוֹדוֹת עַל פְּשָׁעֵיו בְּרַבִּים, לְהַבִּיעַ חֲרָטָה בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה וּלְבַקֵּשׁ דְּרוֹךְ לְתְשׁוּבָה! וְאִיזוֹ דְּרוֹךְ תְּשׁוּבָה הִיְתָה זֹאת! אֵילּוֹ סֶבֶל וְסוֹרִים קְשִׁים וּמְרִים קִבֵּל עָלָיו בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת לְאַחַר מִכּוֹ, כְּיַד לְכַפֵּר עַל עוֹנוֹנוֹתָיו! אֵין לְתַאֲרָ אֶת הָעֲנוּיִים הַגּוֹפְנִיִּים וְהַנְּפִשִׁים שֶׁל שְׁלֹשׁ שָׁנוֹת הַגְּלוּת, בְּדַרְךְ הַנְּדוּדִים מְלֵאת הַחֲתַחְתִּים, בְּרַעַב וּבִקּוֹר וְכָל מִינֵי פְּגָעִים, בְּהַשְׁפָּלוֹת וּבְבִזְיוֹנוֹת, בְּחֲרָפוֹת וּבְבוֹשׁוֹת, וּבְהַכְרָזוֹת פְּמַבִּיּוֹת בְּכָל אֶתֶר וְאַתֶּר: “אֲנִי הוּא הַחוּטָא וְהַפּוֹשֵׁעַ! אֲנִי הוּא הָעוֹכֵר יִשְׂרָאֵל! אֲנִי תַבִּזוֹ אוֹתִי! תִּרְקוּ לִי בַּפְּרָצוּף! תִּרְמָסוּ אוֹתִי בְּרַגְלֵיכֶם!” וְהַכֵּל מִפְּנֵי שְׁנוּדַע לוֹ עַד כְּמָה כְּבִדָּה אֲשַׁמְתוֹ, וּבְגִלָּל הַהַחֲלָטָה

זהר
השבת

הנחושה לעשות הכל כדי למרק את עוונותי ולהגיע לתשובה שלמה, כפי שבית הדין הגדול בקראקא הטיל עליי! והנה כאן מנחת לפניכם מגלת הקלף של הרבי הקדוש בעל "מגלה עמקות", הקובע ומאשר שהנדון כבר כפר על כל חטאיו על ידי הסבל והענויים ותקוני התשובה בשארית שנותיו עלי אדמות! והרי דין מפרש הוא בגמרא: 'כיון שלקה הרי הוא כאחיה! ולאחר שפבר קבל מרצונו הטוב את מנת היסורים בעולם של מטה, הרי הוא נקי עתה מכל חטא'...

נאומי הסנגוריה השאירו רשם עז, וחסרי בית הדין של מעלה התחילו מחדש לנתח את העבדות, לבדק ולשקל שוב, והדיינים נמשכו שעה ארצה. לבסוף נפלה ההכרעה: כשם שקבעו בבית דין של מטה, כך קובעים ומאשרים בבית דין של מעלה! פסק הדין של בעל "מגלה עמקות" שריר וברור ונקים! הקצב בעל התשובה נקי מכל חטא ועוון כתינוק שנולד!...

"בד בבד עם פסק הדין שלי, הוציא בית הדין של מעלה עוד פסק דין שני", המשיך הנפטר לספר לשפתו בחלום, "כל הנשמות שבגלל עוונותי הלכו לעולמם ללא עת, וכן כל הגלגולים של בעלי החיים שקטלתי אותם וע"י כך קפחתי את חלקם בשני העולמות, יקבלו עתה את תקונם, ושערי גן העדן יפתחו לפניהם..."

"מיד באו במעוף-בזק מחנות מחנות של מלאכים, והחלו להוביל, כל נשמה לחוד, ברב פאר והדר, בדרך לגן עדן, כל אחד למקום היכלה בהתאם למאזן מעשיה הטובים. חלק מנשמות אלו החלו בו ברגע להקרין סביבן קרני אור מבהיקות בזהר כזה שאצלכם למטה אי אפשר לתאר דבר כזה. כל נשמה זכתה לכבוד ויקר כזה, אשר עין לא ראתה כמותם.

"כשגמרו עם כל אלה, נפנו לטפל בי. העמידו אותי על דוכן גבוה כשמשביבו מלאכי מרום זוהרים כזהר הרקיע, וכלם כאחד משמיעים בקול ומנגינה שמימית שאין דומה לה: "פלוני יצא זכאי בדין!" בקראם שמי ושם אבי.

ואז נבקעו ונפתחו רקיעים ללא ספור, ולעיני נתגלה מחזה מרהיב כזה של הוד והדר, פאר ותפארת שאין לתארם ואין להשיגם בתפיסת אנוש.

מכל הצדדים הדהדה שירת המלאכים:

"זכאי הוא! בעל תשובה גמור הוא!"

(המשך יבוא בעז"ה)

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְקָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנֵת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְכָּה את הרבנים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבֵלָה ומדְרָשִׁים, ספְרֵי מוֹסֵר וְעוֹד, וּבְכָלֵל זֶה מִי שְׁמַדְפִּים ספְרִים לְהַזְהִיר אֶת
הַרְבִּים, אוֹ שְׁנוֹתֵנוּ כְּסָף לְהַדְפִּים

הנסיון הכי הגדול שמנסה הקדוש ברוך הוא לרב וצדיק היושב באהלה של תורה הוא שמזמין לו הקדוש ברוך הוא הזדמנות להציל את הכלל מרדת שחת ואינו רוצה בטענתו שאינו יכול לבטל מתורתו ועבודתו

א. קטע ממכתב שכתב הגאון רבי חיים סופר לרבי יוסף שאול ואלו דבריו:

אלקים יענה את שלום הרב הגאון המפורסם הצדיק נזר ישראל הרב ר' יוסף שאול נ"י אב"ד דק"ק לעמבערג יע"א.

אחד"ש הדר"ג נ"י, יש לי דבר לדבר בעבור כבוד ד' וכבוד תורתו הקדושה ויראתו הטהורה אשר אין לחשות עוד, פן ואולי חס ושלום יעבור הזמן.

הדר"ג נ"י יודע מכל אשר עבר על מדינת אונגארן, כי עבדי ד' לחמו מלחמות ד' שבע שנים רצופות, משנת תרכ"ה אשר היינו אז לפני הקיר"ה היתה המלחמה נגלה וגם שנתים עברו טרם הגיע הדבר. ובזכות התורה ומסירות הנפש עשה ד' נפלאות תלי"ת, אבל צדיקים אין להם מנוחה בעולם הזה בעבור עולם הבא, מעשה אבות סימן לבנים אמרו חכמז"ל, וד' צדיקים יבחן לדעת היש ד' בקרבם, כי בוודאי כל איש אשר נפקחו עיניו בתורה הקדושה אז מנוחת הנפש ללמוד וללמד ולהורות זה בעיניו מעין עולם הבא, כל הנשמה תהלל לד', ובמה מנסה ד' עבדיו אם יקיימו, עת לעשות הפרו תורתך. אם יפירו תורה בשביל לעשות לד' לבטל מלמודם ולחרחר ריב עם המורדים והפושעים והכופרים שלוחי היצה"ר, כמעט אין נסיון גדול לפני עבדי ד' מזה...

וכאשר הצעתי הדברים לפני גאוני וזקני הדור ושאלתי את פיהם, הכי יאמינו שד' יסלח לכל גאוני וצדיקי עולם אשר יש בידם למחות ולהזהיר את העם מדוע ישבו וידמו, הכי כה עשו אבותינו מעולם בזמן התנ"ך או בימי התנאים או בימי ראשונים, הכי לא יצאו שרי צבאות בראש העם בכל דור, מה עשה הרשב"א ומה עשה הרמב"ם וכדומה

לאלף, הלא אמרו חכז"ל, מי שיש בידו למחות בעירו או במדינתו או בכל העולם כמבואר בתנחומא פרשת משפטים, ורצה לומר פן חלילה יבקש ד' צאן קדושים מיד רועי ישראל אשר החרישו ולא מיחו וביקשתי עמדו נא להרעיש העולם נגד רשעי ארץ וכדומה, ושאלתי הכי עת עתה ללמוד, הלא בא עת להציל מפי ארץ שה פזורה ישראל וכדומה...

ידע הדר"ג נ"י, הגם שנודע בכל העולם כי כל ימיו ורגעיו מקודשים לשמים לתורה ועבודה, בכל זאת עת לעשות לד' למי יורה דעה למי יבין שמועה, מה בצע להוציא לאור ספרים אם חס ושלום הכלל ישראל ינזר אחור מד', יקבל הדר"ג נ"י שכר זכות כל ישראל אם לא ילמד איזה שבועות ויכתב לכל גדולי פולין וגם לגאוני אונגארן שהוא יבקש להיות בראש לבוא אל החתום עם כל קדושים עמו מכל מדינת המלך להרעיש פני תבל...

הבוזחן לכבות וידע מחשבות, הוא יודע כי בהגיגי תבער אש אם אזכור בחרבן הגדול ועל כן דברתי בלשוני והנני וגם שאר רבנים יראים מוכננים להיות משרתים לעבדי ד' ולהיות נטפלים לעושי מצוה גדולה הזאת. דברי הכותב לכבוד ד' ולכבוד התורה, הניתנ' בהר סיני באש בבטחון, שכל הרשעים יהיו כקש אשר שלהבת הקודש תאכלם ויתמו חטאים ובית צדיקים יעמוד הדש"ת.

הק' חיים סופר חונה פה מונקאטש

(ספר אדמור"י בעלז ח"ב)

הצדיק הקדוש רבי הלל מקאלאמייע ויתר לעבור על כל הש"ס כמה פעמים ועל כתיבת חידושים על הש"ס מפני שהיה טרוד להציל את כלל ישראל מרדת שחת

ב. ... ועבור שצדיקו של עולם יודע נפש בהמתו שלא עשיתי ספרי אלה עבור בצע כסף כי לא נהנתי בביתי שום דבר מהם הגם שאני רק עשיר של פרקי אבות, וכן קבלתי עליו גם קיימתי בעזר השם וקצרתי נפשי העלובה מלחזור על תלמודי עבור שאזכה להרבות כבוד שמו יתעלה, לכן ואני תפלה שלא תהיה יגיעתי חס ושלום לריק שיתן ד' את ספרי לחן בעיני עם ד' ויקבלו האמת ממי שאמרו ולא יראו את המדבר כי אם אל הדברים...

קאלאמייא יום ב' כ"א אייר שנת תרמ"ג לפ"ק

דברי הק' הילל בן לאמור"ר קקש"ת מו"ה ברוך בענדיס ל"ש זללה"ה

(אבקת רוכל ח"ג)

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

לכבוד הרבנים החשובים מזכי הרבים על ידי מפעל הזהר הקדוש העולמי.
שלום וברכה!

אחר דרישת שלומכם הטוב,

מצאתי דבר נפלא מאד מהמקבל האלקי, רבי חיים סיגנאני זצוק"ל, (ראב"ד סגנאן וסביבותיה שבתים, יהוד, בספרו "תורת חכם", התשס"ו).

ואמרו ולחם עצלות לא תאכל, הענין הוא, כי נודע מרבותינו ז"ל (תענית, פרק ראשון) שהתורה נמשלה לשלשה דברים, למים ולזין ולחלב, כמבאר שם. וגמרו ליה מקראי (וכנזכר לעיל). ואפשר שרמז משל התורה לשלשה דברים הנזכרים, הוא להורות לנו מוסר על עסק התורה, שצריך שיהא עסק התורה בבחינת החסד, שהוא סוד מים וחלב, בסוד חסד לאברהם שאמר יקח נא מעט מים וגו', וכתב ויקח חמאה וחלב וגו'. ועוד כי החלב הוא לבן, והחסד הוא סוד חור. ורמז היין הוא כי נודע שאין שמחה אלא בין. וזה להורות שיהא עסק התורה בשמחה ובטוב לבב, וכתב פקודי ה' ישירים משמחי לב:

ועוד רמז היין הוא, כי יין גימטריא שבעים. ואמרו, נכנס יין יצא סוד (גימטריא שבעים). וזה להורותינו שיהא עסק התורה בפרד"ס (פשוט רמז דרשה סוד) בכלל. שלא ילמד בפר"ד לבד ויניח הסוד, כי הוא מפרי"ד אלוף חס ושלום. וכאלו הפריד הנשמה מהגוף, כי הנה פר"ד הם גוף התורה, והסוד הוא נשמתה. וכיון שעוסק בפר"ד שהוא הגוף ויניח הסוד, הרי הפריד הנשמה מהגוף. ולכן יזהר יותר בזהירות גדולה, שיהא עסקו בפרד"ס בכלל:

ולא יחוש ללעג השאננים שמלעגים עליו ואומרים, ראו פלוני שעוסק ברזין דאורייתא, ואומר בלבו כבר השלים הפר"ד. לא יחוש ללעגיהם, ויאבדו הם ואלף כי יוצא בהם, ואתה לא תבטל יום אחד מימיה שתעסק בפר"ד ולא בסוד, אף יהא למ[ו]ן] דה בפרד"ס בכלל, בארבעתן יחד:

ולא יפגס בלבד מורא ופחד לומר לא אלמד בסודות, שמא אטעה ואבוא (לא) [לידי] קצוץ חס ושלום בנטיעות, ויאמרו עלי צלל במים אדירים והעלה חרס

בִּידוֹ, וְאַהֲיָהּ בּוֹנָה טַפַּח וּמְקַלְקַל תִּשְׁעָה טַפְּחִים חֶסֶד-וְשְׁלוֹם, לֹא כֵן אָחִי. הֲלֹא יְדַעְתָּ שְׁשֻׁלוּחֵי מִצְוֶה אֵינּוּ נִזְוָקִים. וְאָמְרוּ, הֲבֵיא לְטָהָר מְסִיעֵינּוּ אוֹתוֹ:

אִם אַתָּה לֹא תִירָא מִזָּה, וְדַפֵּק עַל דְּלַתֵי בֵּית הַמְדַרְשׁ לְלַמֵּד בַּפְּרָד"ס, וְהַשְׁלִים נִפְשָׁה בְּאַרְבַּעַתָּו. כִּי כָּתַב הָרַב הָאֵל-הִי, עִיר וְקִדְיֵשׁ מִן שְׁמֵיָא נְחִית, הֲלֹא הוּא הָרַב הַקְּדוֹשׁ ק"ק הָאֲר"י צוֹק"ל (אֲשֶׁר אֲנִי מְכַנֶּה אוֹתוֹ בְּשֵׁם אֲר"י דִּת"א, כִּי הוּא וְדַאי אֲר"י גְּדוֹל הַלּוּחִים בְּמַלְחַמְתָּה שֶׁל ד"ת הַתּוֹרָה) כִּי מִי שְׁאִינוּ מְשֻׁלִּים נִפְשׁוֹ בַּפְּרָד"ס, שְׁאִינוּ עוֹסְקִים בְּאַרְבַּעַתָּו, וְהוּא מְבַטֵּל אֶחָד מֵהֶן, הֲרֵי הוּא חוֹזֵר בְּגִלְגוּל פַּעַם שְׁנִית לְהַשְׁלִימוֹ:

לְכוּ יִזְהַר לְלַמֵּד בַּפְּרָד"ס כְּלוּ. כִּי אֵינּוּ יוֹדְעִים אִם הוּא בְּגִלְגוּל שְׁנִי אוֹ שְׁלִישִׁי וְכִבֵּר בְּאֵל בְּגִלְגוּל רִאשׁוֹן, וְלֹא בָּא עֲכָשְׁיוֹ לְעוֹלָם אֶלָּא לְהַשְׁלִים אֶחָד מֵהַפְּרָד"ס שֶׁחָסַר בְּתַחֲלָה, וְהוּא אֵינוּ יוֹדְעִים כִּי נִחְסַר מִמֶּנּוּ מְקוֹדֵם דְּרָבָה הַפְּשׁוּט, אוֹ רִמְזָה, אוֹ דְרָשָׁה, אוֹ סוּד. לְכוּ יִלְמַד בְּאַרְבַּעַתָּו, וְטוֹב לוֹ סְלָה:

וְהֶאֱנָשִׁים אֲשֶׁר פִּיהֶם שְׁוֹא יְדַבֵּר עַל סִפְרֵי הַסּוּדוֹת, לוֹמְרֵי שְׁאִין לְלַמֵּד בָּהֶם, כִּי הֵם מְטַרְיפִים יְדַעְתּוֹ שֶׁל אָדָם, וְשִׁמְאָה יְטַעֶה וְיִקְצָץ בְּנִטְיָעוֹת חֶסֶד-וְשְׁלוֹם, וְיִצֵּא מִדַּעְתּוֹ מִפְּנֵי עִמְקֵי הַדְּבָרִים, וְיִהְיֶה כְּכֹן (עֲזָאֵי שְׁהֲצִיץ וּמַת, אוֹ כְּכֹן) זֹמְאָה שְׁהֲצִיץ וְנִפְגַּע. כְּבָר גְּלוּתֵי חֲרָפְתָם בְּסִפְרֵי מְתוּקִים מְדַבְּשׁ פְּרוּשׁ תְּקוּנֵי זֶהָר, תְּקוּנָא חַד וְעִשְׂרִין, עֵינּוּ בְּדַבְּרֵינוּ שָׁם.

אֲבַקֵּשׁ לְפָרְסָם מִכְּתַב יָקָר זֶה לְגַדֵּל נְחִיצוֹתוֹ.

בְּתוֹדוֹת וּבְבִרְכָה:

ד. ב. יוֹסֵף

בְּרוּךְ הַשֵּׁם, לְכָבוֹד מִפְּעַל הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ.

אֵיזָה שְׂמִיחָה עֲצוּמָה לְלַמֵּד כָּל יוֹם בְּזֶהָר הַקְּדוֹשׁ, בְּבִקְרָר רַק מִתַּחֲלִילִים וְלוֹמְדִים זֶהָר, וְכָל הַיּוֹם רַק שְׂמִיחָה!

תּוֹדָה רַבָּה לָכֶם עַל מִפְּעָלֵיכֶם הַקְּדוֹשׁ - שְׁמִפִּיץ אֶת הַזֶּהָר!

בְּזִכְוֹתֵיכֶם אֲנִי כָּל הַיּוֹם - רַק בְּשְׂמִיחָה!!

אֲשֶׁרִיכֶם וְאֲשֶׁרִי חֶלְקֵיכֶם!

בְּתוֹדוֹת:

ח. רוֹזֵנְבֵּרֵג

נִכְדָּ רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ הַנַּחֵל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה רַבִּי נַחְמָן מִבְּרֶסֶלַב זְכוֹתוֹ יִגְן עֲלֵינוּ

אָמוּ, פַּה אֲרִץ הַקְּדוֹשׁ

